

YIM3

Te vroeg verkering

Voordat je begint

YIM3 speelt zich niet af in de huidige tijd, maar aan het eind van de vorige eeuw.

Smartphones bestonden niet. Computers waren nog bijzonder. Het internet was splinternieuw en ontzettend traag. Mensen hadden modems van 28K, later 56K, met spannende rode lichtjes die feller gingen branden als de verbinding ietsje beter werd.

Het voelde magisch om te weten dat je computer niet meer op zichzelf stond, maar verbonden was met duizenden andere computers over de hele wereld. Het wereldwijde web!

(Niemand vroeg zich toen nog af of er misschien ook ergens een giftige spin over dat web rondkroop.)

Facebook, Instagram en TikTok bestonden nog lang niet.

Chatten deed je met **Yahoo Instant Messenger**, afgekort **YIM**. Dat was in die tijd supercool en bijzonder.

Dat is alles wat je hoeft te weten om zonder verwarring mee te leven met het leven van Vera, die van haar vader een computer met modem op haar kamer krijgt.

Hoofdstuk 1

Mijn beste vriendin, Anna, woonde recht tegenover me. Als ik uit het raam keek van mijn slaapkamer, zag ik dat van haar en haar broer Walter. Soms zwaaiden Anna en ik naar elkaar.

We hadden allebei het boek Wij van Bolderburen gelezen, en daarin hadden kinderen draden gespannen naar elkaars ramen en een of ander systeem bedacht om via die draden briefjes te sturen. Maar wij mochten dat niet van onze ouders.

“In Bolderburen wonen de kinderen op een paar boerderijen die bij elkaar in de buurt staan, ver van een dorp of stad,” had mijn moeder gezegd.

“Wij wonen aan een straat en de burens zullen vinden dat die draden het straatbeeld ontsieren.”

De moeder van Anna dacht er net zo over, maar dat deed er al niet meer toe, want als het van één niet mocht, dan mocht het toch al helemaal niet.

Een keer, toen we aan tafel zaten te eten, had ik het er nog een keer over. Ik was niet eens aan het zeuren, want ik wist toch wel dat het niet mocht. Ik was gewoon aan het vertellen hoe leuk het me leek om elkaar briefjes te sturen via een draad tussen onze huizen.

Ik vind dat je moet kunnen vertellen wat je leuk lijkt, zonder dat je moeder meteen denkt dat je weer aan het zeuren bent.

Maar dat dacht ze dus wel, en ze begon weer helemaal te vertellen waarom dat niet goed was.

Toen zei m'n vader opeens:

“Maar wat de kinderen uit Bolderburen niet hadden, en jullie wel, dat zijn computers. Jullie kunnen met elkaar chatten.”

“Ja, maar niet op m’n kamer,” zei ik.

Dat vond mijn moeder meteen heel verwend, en dat begon ze uitgebreid te vertellen.

“Wees blij dat er überhaupt een computer in huis is! Vroeger hadden de kinderen helemaal geen computer!”

“Maar mama, daar bèn ik ook blij om!” zei ik.

“Ik bedoelde alleen maar...”

Tja, wat eigenlijk? Dat het me nòg gezelliger leek om ook een computer op m’n kamer te hebben. Maar dat was dus verwend. Ik zei maar niks meer.

“Hm,” zei mijn vader.

“Ik wil binnenkort een nieuwe computer kopen en dan mag jij de oude wel hebben.”

“Wat?!”

Eerst sprong ik een gat in de lucht, en daarna omhelsde ik mijn vader. Ik gaf hem ook een flinke pakkerd.

“Op je stoel!” riep mijn moeder. Haar stem klonk erg kwaad. Ik ging maar gauw weer zitten.

“Hoezo, een nieuwe computer?” zei mijn moeder tegen m’n vader.

“We hebben deze nog maar vier jaar! En ik vind haar nog veel te jong om nu al een computer op haar kamer te hebben! Ik zeg net dat ze te verwend is! En dan zeg jij dat zomaar, zonder eerst met mij te overleggen! En nu heb je het beloofd en gaat ze weer janken als het niet doorgaat. Leuk is dat!”

“Ik heb het nu inderdaad beloofd,” zei m’n vader, en hij gaf mij een knipoog.

“Ik vind Vera nu al veel te verwend,” zei m’n moeder.

“Als ze alles zomaar krijgt, heeft ze straks niks meer om naar te verlangen. En waar heeft ze zo’n ding nou voor nodig? Nog niet zo heel lang geleden bestonden er niet eens computers.”

Mijn vader vond dat mijn moeder mee moest gaan met deze tijd.

“Vroeger waren er inderdaad nog geen computers. Maar nu is nu. Als je wilt weten of een kind verwend is, moet je het vergelijken met andere kinderen. Maar wat jij doet, is vergelijken met een andere tijd, die al lang voorbij is.”

“Als we Vera vergelijken met andere kinderen is ze ook nog verwend,” zei m’n moeder.

“Hoeveel van jouw klasgenootjes en vriendinnetjes hebben een computer op hun kamer?” vroeg ze aan mij.

“Eh... Natalie heeft er een,” zei ik. “En Ingrid ook.”

Ik dacht na, maar kon niemand meer vinden.

“En Desiree,” loog ik, om wat meer namen te kunnen noemen.

“Dat is dan nog altijd een verwende minderheid,” zei m’n moeder.

De strijd eindigde onbeslist. Zo gaat dat wel vaker met m’n ouders. Een van de twee antwoordt niet meer of begint over iets anders, en het onderwerp blijft dan in de lucht hangen tot een volgende keer.

Het duurde daarna nog drie maanden voordat mijn vader de nieuwe computer voor in de woonkamer kocht. Of de oude pc op mijn kamer mocht, daar hadden ze het niet meer over gehad. Tenminste, niet waar ik bij was.

Mijn vader was de hele dag met de nieuwe pc bezig en de woonkamer lag vol dozen en draden. Hij had allerlei losse onderdelen gekocht omdat dat goedkoper was en bouwde hem zelf in elkaar. Ik lag op de bank en las de Donald Duck en loerde af en toe verlangend naar de oude computer, die naast de kast op de grond stond, met de monitor erbovenop.

Het duurde een poosje voordat ik erover durfde te beginnen, maar uiteindelijk zei ik:

“En wat gebeurt er nu met de oude?”

Mijn vader, die bezig was de nieuwe videokaart in het nieuwe moederbord te steken, keek op van z’n werk en staarde een poosje naar de oude computer.

“Tja, die voelt zich nu een beetje aan de kant gezet,” zei hij terwijl hij naar mijn moeder keek, die met haar rug naar hem toe stond te strijken.

Mijn moeder streek rustig door.

Ik vroeg: “Moet die nu een paar jaar lang op zolder blijven staan wachten totdat het niet meer te verwend is als ik hem krijg?”

“Niet zo brutaal,” zei m’n moeder. “Zo krijg je hem zeker niet.”

Mijn vader maakte een handgebaar naar me dat betekende: zwijg er maar over, het komt vanzelf wel goed.

Eerst stond de oude computer een week lang boven op de overloop. Het was een weergave van de onbesliste strijd tussen m’n vader en m’n moeder. Het leek wel alsof hij daar stond te twijfelen tussen de zolder en mijn kamer.

Zolang hij daar stond, was er tenminste nog hoop.

Op een zaterdagmiddag kwam ik thuis nadat ik Hector had uitgelaten, en toen ik de trap opliep stond de pc er niet meer. Ik liep haastig verder, m’n kamer in, en ja hoor: de monitor stond op m’n bureau en al m’n spulletjes waren er netjes omheen gerangschikt!

De computerbak stond onder het bureau in het benenvak. Ik kreeg spontaan een liedje in m’n hoofd:

De computerbak in het benenvak, de computerbak in het benenvak...

Ik ging achter m’n bureau zitten en drukte hem aan met m’n grote teen. Dat had vroeger nooit gemogen van m’n vader, maar nu was ie van mij en ik wist toch dat het geen kwaad kon.

Het eerste wat me opviel, was hoe ik in één week tijd al gewend was geraakt aan de nieuwe computer in de woonkamer. Wat duurde het lang voordat deze helemaal was opgestart en uitgerommeld! Maar dat gaf niks, want chatten en internetten en e-mailen ging nog net zo snel.

Ik dubbelklikte het chatprogramma en keek wie er online waren.

Anna!

Ik schreef haar meteen een boodschap.

Vera22: Hoi Anna, moet je horen...

Er verscheen geen antwoord. Toch was ze niet op haar kamer, zag ik uit het raam, dus ze moest beneden zijn, waar hun computer stond. Misschien was ze even een boterham aan het smeren of zo.

Walter, haar broer, had wel een eigen computer op z'n kamer. Bijna altijd als ik opzij keek, zag ik hem erachter zitten, want mijn raam bevond zich recht tegenover het zijne. Maar Walter zat er nu ook niet.

Vera22: Anna, ik heb de oude computer van m'n vader gekregen! Hij staat nu op m'n kamer! Kan ik lekker hier met je chatten!

Ik drukte op enter en de tekst vloog naar boven.

In afwachting van Anna's antwoord besloot ik een leuk muziekje op te zoeken in mijn verzameling mp3's. Terwijl ik daarmee bezig was, hoorde ik het bekende geluidje dat betekende dat ik een bericht had gekregen.

Anna13: Hoi Vera. Anna moet even haar moeder helpen. Ze komt zo wel weer terug. Ik zal zeggen dat je haar iets hebt geschreven.

Vera22: Eh... Ben jij Walter, of ben jij Anna's vader?

Anna13: Walter. Leuk voor jou dat je nu een computer op je kamer hebt!

Vera22: Ja, hè.

Ik wist niet wat ik nog meer moest zeggen. Ik kende Walter niet zo goed.

Anna13: Veel plezier ermee. Ik ga nu tegen Anna zeggen dat jij online bent. Doe!

Vera22: Doe, bedankt.

Ik had trouwens met al mijn online vriendinnen afgesproken om het chatprogramma YIM te noemen. Want het heet eigenlijk Yahoo Instant Messenger, en de afkorting daarvan is YIM. Dat is sneller getikt dan 'chatprogramma' of 'Yahoo Instant Messenger'. Bovendien vonden we het leuk om het programma een jongensnaam te geven, net alsof het zelf ook mee kletste.

Maar op een dag gebeurde er iets raars...

Ik kreeg een berichtje van YIM zelf!

YIM: Hoi, Vera22!

Ik staarde er een poosje naar en krabde me op m'n hoofd.

Het kon natuurlijk niet waar zijn dat het chatprogramma zelf ook kon kletsen. En als het dat al kon, waarom zou YIM dan uitgerekend met mij willen kletsen, in plaats van — ik noem maar iemand — Truus285?

Dit moest dus een geintje zijn van één van mijn online vriendinnen. Zij waren tenslotte de enigen die van YIM wisten!

Hoewel... Misschien gebruikten anderen wel dezelfde afkorting voor het programma. Of misschien was dit wel iemand die zichzelf YIM noemde. Of die echt zo heette. Dan had die ook mazzel, dat er geen YIM's voor hem waren geweest, en dat hij dus niet afgezaagd YIMzoveel hoefde te heten, maar de enige echte originele YIM kon zijn!

Maar dat deed er nu even niet toe.

Het ging erom: wie was dit?

En hoe kende hij of zij mijn chatnaam?

YIM: Ik zei: Hallo, Vera22!

Nee, het was vast en zeker een van mijn online vriendinnen. En ze haalde een geintje met me uit. Ik besloot het spelletje even mee te spelen.

Vera22: Dat zei je niet. Je zei: Hoi, Vera22!

YIM: Inderdaad.

Vera22: Wie ben jij?

YIM: Hoezo? Je weet toch wie ik ben?

YIM: Ik ben YIM – Yahoo Instant Messenger.

Vera22: Daar trap ik niet in.

Er kwam even geen antwoord. Ik dacht na en tikte:

Vera22: Hoe ken je mij dan?

YIM: Ik ken al mijn gebruikers.

Ja, iemand was ZEKER een geintje met me aan het uithalen. Het kon niet zijn dat het chatprogramma zelf ook kon kletsen!

“Vera! Hector wordt onrustig!” riep mijn moeder van beneden.

“Ik kom eraan!” riep ik keihard.

Haastig tikte ik meerdere zinnen achter elkaar:

Vera22: Ik moet zo gaan. Jij bent een van mijn vriendinnen. En je bent een geintje aan het uithalen.

Vera22: Heel leuk, maar je moet wel zeggen wie je bent. Want je kunt ook een vreemdeling zijn.

Vera22: En ik mag niet chatten met vreemdelingen. En ik wil ook niet chatten met vreemdelingen.

Vera22: Dus als je jezelf niet gauw bekend maakt...

Vera22: Dan blokkeer ik je.

Ik wachtte ongeduldig op antwoord.

Vera22: Schiet op, want ik moet weg!

“Vera! Hector uitlaten!” schreeuwde m’n moeder. Ze klonk geïrriteerd.

“Toe nou!” zei ik tegen het scherm.

YIM: Ik ben niet een van je vriendinnen. Maar toch ben ik veilig. Geef me tenminste de tijd om het uit te leggen... Later, als je weer online bent.

Ik holde naar beneden.

“Sorry mama.”

“Als het zo doorgaat, zet ik dat ding zo weer op zolder,” zei m’n moeder.

Ik antwoordde niet met: 'Hoezo, 'weer'? Hij heeft nog nooit op zolder gestaan!' Want dat zou m'n moeder heel brutaal vinden. In plaats daarvan zei ik opnieuw:

"Sorry, mama."

Meestal liet ik Hector drie keer per dag uit, ook 's ochtends vroeg voordat ik naar school ging. Dat had ik beloofd voordat hij kwam, want ik had verschrikkelijk om een hond gezeurd, en hij was er alleen voor mij, en dan moest ik er ook voor zorgen.

Meestal vond ik dat niet erg, want ik hield heel veel van Hector. Maar als het regende was het natuurlijk minder leuk.

Ik trok haastig m'n jas aan en pakte Hectors riem. Hij was buitenzinnig van vreugde en ongeduld en draaide rondjes om zichzelf heen.

"Jaaa, lekker naar buiten," zei ik tegen hem. "Misschien zijn Vickie en Bobo er wel. En anders ga ik flink met stokken gooien."

Vickie en Bobo waren honden waar Hector vaak mee speelde.

Ik maakte de riem vast aan z'n halsband, deed de deur open en liet me door Hector naar buiten trekken.

"Doei mam!"

"Tot zo," riep ze weer met haar vriendelijke stem.

Hector was zo ongedurig dat ik maar ging hollen. Dat wilde hij eigenlijk ook van me.

Het park was vlakbij, eigenlijk maar één blok verder. Zodra we op het gras waren maakte ik de riem los en Hector stoof weg.

Ik liep het grindpad op tussen de bosjes en kwam op het grote veld waar de honden altijd met elkaar speelden. Hector was druk in de weer met Vickie.

Mooi, dat gaf me even tijd om na te denken.

Wat had hij — of zij — ook alweer gezegd?

Ik ben niet een van je vriendinnen, maar ik ben wel veilig.
Geef me tenminste de tijd om het uit te leggen.

Moest ik dat wel doen? Of kon ik die YIM maar beter
meteen blokkeren?

Dat was wel wat m'n vader en moeder me op het hart
hadden gedrukt.

"Er zijn ook heel enge mannen op het internet die met
meisjes in contact proberen te komen," hadden ze gezegd.
"Vaak gebruiken ze hetzelfde soort namen als jij en je
vriendinnen en doen ze zich voor als iemand van jullie
leeftijd. En later vragen ze je hoe je in het echt heet. En wat je
adres is. Dat is doodeng, Vera! Dus als iemand die jij niet kent
probeert contact met je te maken, dan moet je hem
onmiddellijk blokkeren."

Ik had beloofd dat ik dat ook zou doen.

En ze hadden natuurlijk helemaal gelijk. Ik vond het zelf
ook eng om met een vreemdeling te gaan chatten.

Maar hij — of zij — wilde het eerst graag uitleggen.

Ik ben niet een van je vriendinnen, maar ik ben wel veilig.

Ja, maar dat zou een enge man natuurlijk ook over zichzelf
zeggen!

Ik liep naar een bankje dat in een soort groene nis stond,
omgeven door struikgewas. De bazin van Vickie zat aan de
andere kant van het veld op een bankje.

Hector en Vickie waren nog steeds druk aan het spelen,
maar nu kwam Bobo opeens op hen afstuiven, vanuit het
paadje schuin aan de overkant. Het duurde een volle minuut
voordat zijn baas ook verscheen.

Dat was een man van mijn vaders leeftijd die graag een
praatje met me maakte, maar ik mocht hem niet zo. Ik was
eigenlijk al vaak naar Vickievrouw (zoals ik haar noemde)
gelopen als ik zag dat hij naar me toe wilde komen. Zij dacht
nu dat ik graag met haar kletste, en dat was ook wel zo, want
ik vond haar heel aardig.

Maar soms, zoals nu, wilde ik liever alleen zijn, dus ik hoopte maar dat Bobobaas me dit keer met rust zou laten.

Hij was aan de rand van het veld blijven staan en stond met z'n handen in z'n zakken te kijken hoe Bobo probeerde om Hector en Vickie te begroeten, die nog veel te druk met elkaar bezig waren om tijd voor hem uit te trekken.

Dat duurde alleen niet lang, want honden zijn snel afgeleid, en nu holden Bobo en Vickie ineens achter elkaar aan. Hector stond er verbaasd naar te kijken en liet z'n oren hangen.

Vickie en Bobo bleven met elkaar bezig en Hector keek om zich heen, op zoek naar mij.

"Heeeeeeeector!" riep ik en stond op om de tak te pakken die ik al had zien liggen.

Hij kwam op me afgestoven alsof hij me een week niet gezien had, z'n lange roze tong ver uit z'n bek, met wildenthousiaste hondenogen.

Ik hief de stok omhoog en naar achteren en toen Hector vlakbij was, gooide ik hem zo hard als ik kon weg, zodat Hector rechtsomkeert maakte.

Even later legde hij de stok voor m'n voeten, zo heftig hijgend dat ik hem eerst maar eventjes liet zitten, en door z'n goudgele vacht aaide.

Daar was ik een poosje zo geconcentreerd mee bezig dat ik niet in de gaten had dat Bobobaas naar me toe aan het lopen was.

En hij was nu al zo dichtbij, dat ik niet meer weg kon lopen. Tenminste, niet zonder heel grof en onbeleefd te zijn.

"Het blijven prachtige beesten hè, die Golden Retrievers," zei Bobobaas.

Ik knikte en pakte de stok weer op. Hector begon al te rennen voordat ik hem had gegooid.

"Ik kan zien dat je veel van je hond houdt," zei Bobobaas.

“Ja, dat doe ik ook,” zei ik.

“Liefde voor dieren is een mooi iets,” zei Bobobaas.

“Kinderen houden altijd veel van dieren. Het is de eerste manier waarop zij het gevoel van liefde leren kennen.”

Dat soort idiote dingen zei Bobobaas nou altijd.

Wat moest ik daar nou op antwoorden?

Ik keek of Vickievrouw er nog zat — ja, gelukkig wel. Ik begon haar kant op te lopen.

Dat stond misschien wel onbeleefd, want zo liet ik duidelijk merken dat ik hem niet moest. Maar het kon me niet schelen, ik wilde gewoon van hem af!

Gelukkig liep hij me niet achterna.

“Tot de volgende keer maar weer,” zei hij op een teleurgestelde toon.

Tussen het stokken gooien door keek ik af en toe achterom. Hij was op het bankje gaan zitten waar ik had gezeten.

Mooi dat hij me niet achterna kwam, nu hoefde ik ook niet naar Vickievrouw toe.

Ik bleef nog tien minuten stokken gooien en ging toen naar huis.

M’n moeder had thee gezet, zoals bijna altijd als ik terugkwam met Hector.

We zaten gezellig cake te eten en thee te drinken terwijl Hector languit op het tapijt lag, moe maar voldaan, z’n tong nog steeds een beetje uit z’n bek.

“En hoe bevalt dat nieuwe meisje, hoe heet ze?” vroeg m’n moeder.

“Viola.” Ik haalde m’n schouders op. “Weet ik nog niet echt.”

Viola was vandaag voor het eerst in onze klas geweest. Ze was met haar ouders van een andere stad naar hier verhuisd.

Iedereen was natuurlijk hartstikke nieuwsgierig naar haar en ik had gemerkt hoe iedereen de hele dag op haar lette.

Ik was blij dat ik niet in haar schoenen stond.

Niet dat de kinderen haar hadden gepest of zo. Maar het leek mij niet leuk om zo in de belangstelling te staan. Viola had zich heel rustig gehouden, net alsof ze wilde zeggen: let niet op mij, ik ben niet speciaal.

Daarom had ik ook nog niet zo'n indruk van haar.

"En in de pauze heb je weer met Nathalie gespeeld?"

Ik knikte. "We hebben weer ons fantasiespel gedaan."

"Je speelt altijd met Nathalie," zei m'n moeder. "Nooit met iemand anders. Zijn er dan geen andere kinderen die je leuk vindt?"

"Jawel," zei ik. "Maar ik ben gewoon gewend om met Nathalie te spelen. Trouwens, het zou niet aardig zijn voor haar als ik ineens met een ander ging spelen. Dan staat zij daar alleen."

"Misschien kunnen jullie samen met die Viola spelen," zei m'n moeder.

"Oh, maar dat wilden we ook," zei ik. "Dat hadden we al afgesproken, omdat we het zielig zouden vinden als ze alleen zou staan. Maar we kregen niet eens de kans, want alle andere kinderen hadden hetzelfde gedacht."

"Nou, dan zijn jullie een heel sociale klas," zei m'n moeder.

Na het thee drinken moest ik blokfluit oefenen en daarna ging ik naar m'n kamer om nog wat te chatten.

Online:

Ingrid33

YIM

Offline:

Anna13

Nathalie12

Papa3093837

Dat papa zo'n heel getal achter zich had, had hij voor de grap gedaan.

Ingrid had een paar boodschappen getikt.

Ingrid33: Je zit niet achter je computer, maar er staat wel dat je online bent.

Ingrid33: Dan kun je beter YIM uitdoen.

Ingrid33: Anders denk ik dat je er bent, en zit ik voor niks te wachten.

Ik tikte gauw:

Vera22: Sorry! Ik had geen tijd om YIM uit te zetten.

Vera22: Want ik moest meteen komen van mijn moeder om Hector uit te laten.

Ingrid zat blijkbaar achter de computer, want onder in het scherm kwam te staan:

Ingrid is een bericht aan het schrijven.

Ik wachtte even af.

Ingrid33: ok 😊

Ingrid33: Hoe is ie verder?

Vera22: Over YIM gesproken...

Vera22: Er was een raar figuur die zich YIM noemde

Vera22: Hij of zij wilde met me chatten

Ingrid33: WAT? 😳

Ingrid33: BLOKKE DIE HANDEL!

Vera22: Ja, ga ik doen.

Ingrid33: Doe het nu!

Ingrid33: Het is vast een ENGERD!

Vera22: ok, momentje...

Ik ging naar het andere venster en klikte rechts op de naam YIM. Er verscheen een keuzemenu, met ook de mogelijkheid 'Afzender blokkeren'.

Net op dat moment kwam er een nieuw bericht van YIM.

YIM: Blij dat je me niet geblokkeerd hebt.

YIM: Ik ben geen enge man.

YIM: Geloof me alsjeblieft.

Intussen verscheen in het andere venster:

Ingrid33: Heb je hem nou geblokkeerd?

Vera22: Momentje...

Ik tikte in het venster van YIM:

Vera22: Dat zou een enge man ook over zichzelf zeggen.

Vera22: Zeg dan wie je bent, anders blokkeer ik je!

Onderaan het venster verscheen:

YIM is een bericht aan het schrijven.

Ingrid33: Heb je hem nou geblokkeerd? Zo lang hoeft dat niet te duren hoor.

Ingrid33: Gaap... 🙄 Waar blijf je nou?

Vera22: Momentje nog... 🙄

Het antwoord van YIM verscheen.

YIM: Ik kan niet zeggen wie ik ben. Ik ben niet een van je vriendinnen.

YIM: Maar ik ben wel veilig. Vertrouw me alsjeblieft.

Ik zuchtte. Wat moest ik nou doen?

En intussen zat Ingrid ongeduldig te wezen.

Vera22: Ingrid, ik zal hem heus wel blokkeren, maar hij is net aan het schrijven en ik wil eerst lezen wat hij zegt.

Ingrid33: Je moet het zelf maar weten.

Vera22: Ik ben gewoon nieuwsgierig. Hij kan me toch niks doen. Hij heeft m'n adres niet.

Ik las YIM's laatste berichtje nog eens over. Hij wilde dus niet zeggen wie hij was.

Vera22: Hoe ken je mij dan? Kun je dat wel zeggen?

Vera22: Of ken je me niet en probeer je zomaar iemand uit?

Dat kon namelijk. Je kon een bericht sturen naar, ik noem maar wat, Truusje18, en kijken of je bericht bij iemand aankwam. Want er bestond vast wel een Truusje18. Misschien probeerde YIM wel heel veel namen uit.

YIM: Ik ken je niet echt, maar ik heb je wel een paar keer gezien. Jij kent mij ook niet echt.

YIM: Ik zou gewoon graag af en toe met je willen chatten. Ik dacht even na.

Vera22: Dat vind ik niet eerlijk, als je niet zegt wie je bent.

YIM: Ik durf niet.

Vera22: Bangeschijter!

YIM: ...

Wat moest ik nou met drie puntjes als antwoord?

Nee, ik ging hem blokkeren. Want ik vond dit niet leuk.

Dus ik klikte rechts op zijn naam, en koos uit het keuzemenu: contactpersoon blokkeren. Daarna kwam er een venstertje met de tekst:

Weet u zeker dat u deze persoon wilt blokkeren?

(Het zal daarna niet meer mogelijk zijn om te chatten).

Ja Nee Annuleren

Ik klikte op Ja, en weg was YIM.

Hè, hè. Ik was er mooi niet ingetrapt!

Ik vertelde aan Ingrid hoe het verder was gegaan. Zij vertelde mij een verhaal dat ze had gehoord over een meisje dat haar adres had gegeven aan zo'n internet-vreemdeling. En hoe ze later ontvoerd werd.

Het was een eng verhaal en ik voelde me opgelucht dat ik YIM geblokkeerd had.

Na het chatten ging ik naar beneden om op de nieuwe computer The Sims te spelen. M'n moeder stond te koken en zei:

"Ga je nu alweer achter de computer zitten?"

"Ik heb toch ook Hector uitgelaten," zei ik. "En ik heb blokfluit geoefend."

"Zat je boven ook achter de computer?" vroeg ze terwijl ze een pan liet vollopen met water.

"Ja, maar niet zo lang. Ik heb alleen even gechat."

"Met wie?" vroeg ze, en zette de pan op het vuur.

"Met Ingrid," zei ik. "Alleen zij was online."

Intussen was de computer opgestart. Ik deed de cd-rom van de laatste Sims erin.

"Zou je niet beter een boek lezen?" vroeg m'n moeder. "Het is allemaal maar computer, computer, computer."

Het beginscherm van The Sims verscheen en ik klikte op 'Spel starten'.

"Papa zegt dat het tenminste beter is dan televisie," zei ik. "Hij zegt dat het goed is voor de hand-oog-dinges."

"Hand-oog-coördinatie," zei m'n moeder terwijl ze een broccoli in stukken sneed. "Maar dat heb jij al lang niet meer nodig. Computeren is misschien wel beter dan die tekenfilmpjes waar je 's ochtends naar kijkt in het weekend, maar nu is er Het Klokhuis. En daar leer je meer van dan van The Sims."

Het Klokhuis...

Dat was eigenlijk ook wel leuk.

Ik twijfelde even en zei toen zuchtend: "Oké..." terwijl ik de computer uit deed. Die zucht was eigenlijk niet eerlijk, want ik had zelf meer zin in Het Klokhuis.

Toen m'n vader thuiskwam zat ik nog steeds geboeid te kijken. Hij gaf me een kus en liep toen verder om mama te begroeten.

Even later, aan tafel, vroeg hij me zoals altijd wat ik vandaag had gedaan.

Ik twijfelde even of ik het zou vertellen over YIM.

Nee, beter maar niet.

Straks mocht ik niet meer chatten.

Of mocht ik niet meer boven chatten, maar alleen in de woonkamer waar m'n ouders bij waren.

Na het eten ging ik nog even met Hector naar het park terwijl m'n ouders afwasten.

Bobobaas en Vickievrouw waren er 's avonds en 's ochtends nooit. Er was nu zelfs helemaal niemand, dus ik zei tegen Hector:

"Kom, we hebben het hele park voor onszelf!"

en holde het grasveld over met hem achter me aan.

Toen ik uitgeput was, ging ik languit op het gras liggen en beschermde ik m'n gezicht met m'n handen tegen Hectors gelijk. Daarna gooide ik nog wat stokken en toen ging ik op een van de bankjes zitten.

Hector, die al moe genoeg was, ging languit voor me liggen, half op m'n voeten, en keek me af en toe aan met z'n trouwe hondenogen. Ik streelde z'n vacht en keek naar het groen van de bomen en de struiken en genoot van het park.

Jammer dat ik altijd om half acht thuis moest zijn...

Maar ja, ik mocht al meer dan vroeger. Voordat Hector er was, mocht ik na het eten nooit buiten spelen. Nu kwam het m'n ouders wel goed uit dat ik hem wilde uitlaten.

Toen ik thuiskwam was het nog maar kwart over zeven.

"Mag ik nog even The Sims spelen?" vroeg ik aan m'n moeder.

Ze keek op haar horloge en zei:

“Ja, dat mag wel.”

Ik startte de computer op en keek eerst even wie er online waren.

Niemand, behalve...

YIM2.

“Nee hè, het is toch niet waar!” zei ik hardop.

Nu heette hij niet YIM, maar YIM2. Hij had helemaal een nieuwe gebruikersnaam gemaakt om me opnieuw lastig te kunnen vallen!

“Is wat niet waar?” vroeg m’n vader.

“Eh... Ik bedenk opeens dat ik het vorige spel niet gesaved heb...” loog ik.

“Kan ik helemaal opnieuw beginnen! Nou, dan heb ik er geen zin in.”

Ik zette het chatprogramma uit en holde naar m’n kamer. Ik wilde gewoon niet dat m’n ouders dat van YIM2 zouden zien.

“Wat ga je nu dan doen?” riep m’n moeder me achterna.

“Gewoon even naar boven!” riep ik terug.

Mijn computer stond nog steeds aan. Ik dubbelklikte YIM2 en ja hoor, hij had iets geschreven.

YIM2: Lieve Vera! Geef me even de kans om iets uit te leggen voordat je me weer blokkeert!

YIM2: Ik BEN geen enge man, echt niet! Ik ben een jongen van 16.

YIM2: En ik ben gewoon verlegen. Maar ik wil heel graag met je chatten.

YIM2: Ik ben geen bedreiging, echt niet.

Ik wist niet hoe lang die regels er al stonden. Hij was in ieder geval nog steeds online.

Vera22: Zeg dan wie je bent!

YIM2: Dat durf ik niet! Misschien durf ik het later wel te zeggen.

YIM2: Maar eerst wil ik dat we elkaar leren kennen door te chatten...

YIM2: Geloof me alsjeblieft!

Ik hoorde m'n vader of moeder de trap opkomen.

Ik deed het chatprogramma uit, pakte een Donald Duck-album en ging op m'n bed liggen lezen.

M'n vader kwam binnen.

"Aha, ben je de Duck aan het lezen."

Ik glimlachte naar hem en sloeg een bladzijde om.

"Vind je het niet gezelliger om beneden te zitten?" vroeg hij.

Voordat ik kon antwoorden zei hij:

"Nee, want dan zou je dat wel doen. Hoe groter je wordt, hoe vaker je op je kamer wilt zitten, zo gaat dat. Je moeder denkt dat het door de computer komt, maar dat is dus niet zo."

"Oh, meestal zit ik liever beneden," zei ik. "Maar soms... niet."

M'n vader stond daar een beetje aarzelend te staan.

"Nou, dan ga ik maar weer naar beneden," zei hij.

Maar in plaats daarvan bleef hij staan en keek om zich heen.

"Ik vind dat je een hartstikke leuke kamer hebt."

"Ja, gezellig hè?" zei ik.

Samen keken we mijn kamer rond. Ik was heel blij met al m'n meubeltjes en spulletjes, en alle dierenposters aan de muur.

M'n vader liep de deur uit en zei:

"Denk je eraan dat je straks op tijd je tanden gaat poetsen?"

Ik knikte en boog me weer over de Duck.

Daarna luisterde ik hoe m'n vader de trap afliep en de deur van de woonkamer open en dicht deed.

Ik kroop weer achter de computer en startte YIM opnieuw op.

Wat moest ik nu doen met YIM2?

Een verlegen jongen, die graag met mij wilde chatten...

Maar hij durfde niet te zeggen wie hij was.

En hij kon nog steeds iedereen zijn.

Misschien was hij alleen maar aan het liegen.

Misschien was hij wel...

Bobobaas.

Er ging een rilling door me heen.

Opeens wist ik wat ik moest doen: gewoon opnieuw blokkeren!

Zie zo. YIM2 was ook weer weg.

En als YIM3 kwam, was hem hetzelfde lot beschoren, totdat hij begreep dat het echt geen zin had om Vera22 lastig te vallen!

Ik liep naar de badkamer, poetste m'n tanden, deed m'n pyjama aan en ging naar beneden om nog even de Duck te lezen op de bank.

Maar toen ik in bed lag begon ik wel een beetje te twijfelen over YIM2.

Stel dat het gewoon een leuke jongen was. Verlegen, maar heel aardig.

Dan was het wel leuk geweest om met hem te chatten.

Wie zou het toch zijn?

Een jongen uit m'n klas?

Jij kent mij ook niet echt, had hij gezegd. Ik kende hem dus wel van gezicht, maar had niet of nauwelijks met hem gepraat.

Wie kon het dan toch zijn?

Heel veel gezichten trokken voorbij aan m'n geestesoog:
jongens uit andere klassen van mijn school,
jongens die in de supermarkt werkten,
jongens die hun hond uitlieten in het park,
jongens uit de straat,
jongens van de muziekschool...
Ik kwam er niet uit. Het had geen zin om erover na te
denken.

Maar waarom wilde YIM2 zo graag met me chatten?
Was hij verliefd op me?

Die nacht had ik een rare en enge droom.
Ik was in het park en Bobo kwam naar me toe. Hij
kwispelde alleen niet en toen hij dichterbij kwam, zag ik dat
hij heel bedroefd was. Ik pakte een tak, maar hij schudde zijn
hoofd en zei:

"Nu even niet, Vera. Ik moet je iets vertellen."

Het was heel raar om Bobo te zien praten.

"Je moet oppassen voor mijn baas," ging hij verder.

"Hier in het park hoef je niet bang voor hem te zijn,
tenminste niet als Vickie's baasje er is. Maar kijk goed uit als
je online bent! Sta hem niet toe! Gelukkig kun je hem
makkelijk herkennen aan z'n naam: hij heet Bobobaas286..."

"Ik moet nu snel naar hem terug," zei Bobo. "Hij mag niet
zien dat we aan het praten zijn."

Bobo liep weg, maar draaide zich nog één keer om en
fluisterde:

"Sta hem niet toe!"

Ik werd wakker en pakte gauw Wolfje.
Dat was m'n favoriete knuffelbeest en ik had hem al jaren.
Hij was heel erg lief. Eigenlijk was het een hondje, maar ik
noemde hem Wolfje, omdat hij leek op Wolfje uit de Donald
Duck-strip.

Maar ook met Wolfje in m'n armen voelde ik me nog bang na die droom.

Er was geen streep licht onder de deur, dus m'n ouders sliepen al. Ze lieten het ganglicht altijd branden totdat ze naar bed gingen.

Ik knipte m'n bedlicht aan en keek m'n kamer rond.

De grote grijze monitor stond heel stil op m'n bureau. Ik vond het opeens een eng ding. Misschien moest hij toch maar naar de zolder. Misschien wilde ik niks meer met internet te maken hebben.

Zou ik naar m'n ouders gaan?

Ik wilde ze niet zomaar wakker maken. En ik durfde ook niet de donkere gang op. Maar ik voelde me helemaal niet lekker na die nare droom.

Snel gooide ik het dekbed van me af en holde naar de gang. Ik knipte het ganglicht aan en stapte de slaapkamer van mijn ouders binnen.

Daar stond ik heel even stil.

M'n moeder draaide zich om, maar werd niet wakker. M'n vader lag zachtjes te snurken.

Ik kroop naast hem onder zijn dekbed en hij werd wakker.

"Vera?" mompelde hij. "Ben je bang?"

"Ja," fluisterde ik.

"Oké, blijf maar lekker bij me liggen." Hij schoof opzij om ruimte te maken.

"Wees zachtjes voor mama."

Al gauw hoorde ik m'n vader weer snurken, maar dat gaf niet. Ik voelde me nu weer veilig, zo vlak naast hem.

Hun slaapkamerdeur stond nog open, en die van mijn kamer ook. Het ganglicht brandde en mijn bedlicht brandde nog steeds.

Maar ik bleef lekker tegen m'n vader aan liggen.

Toen ik weer wakker werd, was het buiten al licht. M'n ouders sliepen nog.

Ik ging terug naar m'n eigen kamer en deed alle lichten uit.

Ik was al lang niet meer bang.

Ook niet voor de computer.

Hoofdstuk 2

Zaterdag was het prachtig weer, al was het nog maar mei.

Ik liep met Hector in het park, maar had het veel te heet in m'n spijkerbroek en zodra ik thuiskwam trok ik hem uit. Het was negen uur en m'n ouders lagen nog steeds in hun slaapkamer te ronken.

Mooi zo, dan had ik lekker de tijd aan mezelf.

Ik deed de computer aan en maakte een lekker ontbijtje met yoghurt, banaan en appel. Terwijl ik zat te eten verscheen er een berichtje van Anna.

Anna13: Waarom kom je niet bij mij langs? M'n vader heeft het zwembad opgeblazen en is het nu aan het volspuiten!

Hé, dat was wel leuk! Vorige zomer had ik vaak bij Anna in de tuin in het zwembad gezeten. Het was een opblaasbad, maar het was heel erg groot.

En het was echt warm buiten.

Vera22: Ja, goed idee! Ik moet wel eerst m'n bikini pakken. En nog wat eten.

Anna13: ok, tot zo!

Ik schreef in grote letters op de computer dat ik bij Anna was, at m'n yoghurt op, kleepte me om in m'n bikini, stak de straat over en belde bij Anna aan.

Haar broer Walter deed open.

"Hoi Vera, kom erin, Anna is in de tuin," zei hij terwijl hij met z'n hand door z'n haar streek. Hij droeg een blauwe short en een wit T-shirt en was blootsvoets.

Ik voelde me altijd een beetje verlegen met Walter, dus ik liep snel door naar de tuin.

Anna zat al in het zwembad. Henk, haar vader, was de tuinslang aan het oprollen.

“Is het niet ijskoud?” vroeg ik.

“Je bent zo door,” zei Anna. “Bovendien heb ik er kokendheet water bij gedaan.”

Ik stak m’n voet erin.

“Nou, dat heeft dan niet veel geholpen,” zei ik.

“Walter!” riep Anna tegen haar broer, die in de keuken stond.

“Wil jij nog eens de waterkoker vullen en aanzetten?”

“Oké,” zei Walter.

Ik stapte in het zwembad, ging zitten en snel weer staan.

Anna’s vader richtte de tuinslang op me en zei:

“Ik wil je wel even helpen? Dan ben je zó door.”

“Nee, niet doen!” riep ik.

Henk ging verder met de tuinslang oprollen. Walter kwam met de waterkoker aanzetten en leegde hem in het bad.

“Ik laat hem nog wel een paar keer vollopen,” zei hij.

“Waarom kom jij er ook niet in?” vroeg Anna aan Walter.

“Eh... nou...”

“Kom op, je hebt toch niks beters te doen,” zei Anna.

“Hoe weet jij dat nou?” zei Walter lachend. “Ik moet nog—”

“Computerspelletjes spelen, daarna computerspelletjes spelen en daarna computerspelletjes spelen,” maakte Anna z’n zin af.

“En huiswerk maken, maar dat doe je toch altijd op het allerlaatst.”

Walter stak aarzelend z’n hand in het water.

“Ach meisjes, laat die jongen met rust,” zei Henk, die nu in de keukendeuropening stond.

“Hij durft niet, want hij voelt zich veel te groot.”

Ik wilde helemaal niet dat Walter erin kwam. Want zoals ik al zei, ik voelde me altijd verlegen met hem.

Maar hij zei opeens:

“Oké, ik ga er ook in,”

en hij holde het huis in.

“Waarvoor moest dat nou?” zei ik tegen Anna.

“Oh, als ik had geweten dat jij het niet leuk vond had ik het nooit gevraagd,” zei Anna.

“Vind je Walter dan niet aardig?”

Ik haalde m’n schouders op.

“Jawel, maar...”

“Maar wat?”

“Ik ken hem gewoon niet.”

“Je bent alleen maar verlegen,” zei Anna.

“Nou en?” zei ik. “Dat mag toch?”

Even later kwam Walter in z’n zwembroek de tuin in.

Ik trok het bovenstukje van m’n bikini recht.

Anna en ik zaten een stukje uit elkaar en Walter ging aan de overkant zitten, met z’n voeten tussen ons in. Hij rilde, maar dompelde zichzelf helemaal onder water en kwam daarna proestend boven.

Hij hapte naar lucht, zakte weer helemaal onder water en draaide rondjes om zichzelf heen. Daarna ging hij rechtop zitten, sloeg z’n haar achterover en zei:

“Zo, ik ben ook door.”

Hij keek ons aan met een tevreden blik.

Ik wist niet wat ik moest zeggen. Ik vond het veel leuker met Anna alleen.

“Zullen we straks lekker gaan zonnebaden?” vroeg ik aan haar.

“Ja, goed idee,” zei ze en stapte uit het bad.

Ik volgde haar en even later lagen we op onze handdoeken in het gras.